

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. Смолян, 28.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Тоничка Д. Кисьова
Членове: Росица Н. Кокудева
Мария Ан. Славчева

при участието на секретаря Софка М. Димитрова
като разгледа докладваното от Мария Ан. Славчева Въззивно гражданско дело № 20225400500025 по описа за 2022 година

И за да се произнесе, взе в предвид следното :

Производството е по реда на чл. 435 - 438 от ГПК.

Образувано е по жалба на В. Ас. Л., Ст. Р. Л., Ир. Ив. М. и Р. Ив. М. с вх. № 00942/23.02.2022г. - длъжници по изпълнително дело № 375/2021 година по описа на частен съдебен изпълнител Т.В., с рег. № 9185 по описа на КЧСИ, срещу разпореждане от 31.01.2022г., с което е отхвърлено искането им за намаляване на размера на приетите за събиране в полза на взыскателя разноски за адвокатско възнаграждение към минимума за образуване изпълнително дело – 200 лева.

Жалбоподателите поддържа неправилност на разпореждането за отказ за редуциране разноските. Считат, че в случая определеното адвокатско възнаграждение е прекомерно предвид фактическата и правна сложност на изпълнителното дело и следва да бъде намалено до минимален размер от 200 лева, съответстващо на обема на предоставената от процесуалния представител правна помощ и съдействие. Навеждат съображения, че в случая пълномощника на взыскателя не е предприел действия с цел удовлетворяване на паричното вземане, поради което не може да претендира разноски за адвокатско възнаграждение в хипотезата на чл. 10, т. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Твърди се, че възнаграждението на адвоката не се определя от броя на длъжниците, а от извършваните действия за удовлетворяване на паричните вземания, каквито се твърди, че не са извършвани от адв.В.. Позовава се на разпоредбата на чл. 426 ал. 2 ГПК, съгласно която взыскателят посочва начина на изпълнение, като може да посочи едновременно няколко начина, само ако това е нужно за удовлетворяване вземането му.

Направено е искане за отмяна на обжалваното постановление и намаляване на

приетите за събиране такси и разноски по изпълнителното производство на сумата 200 лева дължима само за образуване изпълнителното дело.

В срока по чл. 436, ал. 3 от ГПК вискателят Ем. Н., чрез пълномощника си адв. В. депозира възражение, с което оспорва жалбата като неоснователна. Счита, че сумата в размер на 450 лева, съставляваща договорен и заплатен адвокатски хонорар по изпълнителното дело за образуване изпълнително дело и извършване действия с цел удовлетворяване изцяло съобразена с Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно която критерий за размерът на адвокатския хонорар е материалният интерес за завеждане и водене на делото, правната и фактическа сложност на конкретното дело, както и необходимият обем на правните и фактически действия, които следва да бъдат извършени. Поддържа, че противно на твърденията в жалбата, вискателят е извършил редица процесуални действия, които попадат в приложното поле на нормата на чл. 10, т. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което счита, че в негова полза следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение с оглед извършеното процесуално представителство с цел удовлетворяване на паричното вземане, още повече, че се спори единствено за сумата 50 лева и доколкото към момента на образуване изпълнителното дело и в срока за доброволно изпълнение няма плащане, с което обосновава необходимост от извършване на действия с цел удовлетворяване. Твърди се още, че няма овластяване по смисъла на чл. 183 ЧСИ на съдебния изпълнител. В този смисъл счита искането за намаляване на разноските за неоснователно.

В мотивите си частният съдебен изпълнител заявява становище за неоснователност на жалбата.

Смолянският окръжен съд, след като взе предвид доводите на страните и прецени данните по делото, намира следното:

Изпълнително дело № 375/2021 година по описа на частен съдебен изпълнител Т. В., с рег. № 918 по описа на КЧСИ, е образувано въз основа на молба на Ем. Ал. Н., депозирана чрез адв. Ев. В. и въз основа на изпълнителен лист, издаден на 17.12.2021 г., по гр.д. № 310/2018 г. по описа на Районен съд срещу В. Ас. Л. ЕГН *****, Ст.Р. Л. ЕГН *****, Ир. Ив. М. ЕГН ***** и Р. Ив. М. ЕГН ***** за заплащане на парично задължение в общ размер на 1400 лева, от които разноски за производство за първа инстанция - 400 лева, за въззивна - 350 лева и за касационна инстанция - 650 лева.

Към молбата е представен договор за правна защита и съдействие за заплатено адвокатско възнаграждение на адвокат Евг. В. за направените разноски в изпълнителното производство в размер на 450.00 лв. (четиристотин и петдесет лева), за образуване на изпълнителното производство и процесуално представителство в хода на изпълнителното производство.

С молбата за образуване са поискани извършването на справки и изпълнителни действия. В хода на изпълнителното производство е депозирана молба с вх. № 14/05.01.2022 г. за извършването и на други изпълнителни действия, освен поисканите в молбата за образуване. До момента процесуалният представител на вискателя няма данни да възлагал права по чл. 18 от ЗЧСИ.

По делото до момента са наложени запори на банкови сметки и запори на пенсии.

Претендираните от вискателя разноски са приети от ЧСИ с постановление от 07.01.2022 г. На 10.01.2022 година на длъжниците са връчени покани за доброволно изпълнение на основание чл. 428 от ГПК.

На 24.01.2022 г. по делото е постъпило възражение от длъжниците В. Л., Ст. Л., Ир. М. за намаляване на размера на приетите за събиране в полза на вискателя адвокатски хонорар и разноски за адвокатско възнаграждение, с твърдения, че с пощенски запис от 31.12.2021 година в полза на Ем. Н. е преведена сумата 1050 лева и считат, че тези суми не

следва да бъдат събирани по изпълнителното дело, както и считат, че адв.В. извън действия по образуване изпълнително дело не е извършвал действия с цел удовлетворяване на паричните вземания и се дължат единствено 200 лева за образуване изпълнително дело.

С разпореждане от 31.02.2022г., получено от длъжниците на 09.02.2022г., съдебният изпълнител е отказал да намали приетите за събиране по делото разноски.

Анализът на така установеното от фактическа страна налага следните правни изводи:

Жалбата е депозирана от легитимирани лица, срещу подлежащ на обжалване акт и в преклузивния двуседмичен срок за това по чл. 436, ал. 1 ГПК, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично **ОСНОВАТЕЛНА**.

Въпросът за разноските се поставя във всяко съдебно производство, поради което уредбата му в действащия ГПК се съдържа в част I „Общи правила”. Тази част важи, както за исковия процес във всичките му етапи, така и за изпълнителното производство – задължението на длъжника за разноски е изрично уредено в разпоредбата на чл. 79 ГПК. Според последната, разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато изпълнителното дело се прекрати съгласно чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство, или изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда, както и когато разноските, направени от вискателя, са за изпълнителни способи, които не са приложени.

В разглеждания случай по делото няма данни, че процесните изпълняеми права са били погасени от длъжника преди образуване на изпълнителното производство. А след като длъжникът не е изпълнил доброволно задълженията си преди инициране на изпълнителното производство, то настоящият съдебен състав приема, че няма основание за отпадане на отговорността му за направените разноски от вискателя, в това число и за процесуално представителство, защита и съдействие.

Съобразно утвърдената съдебна практика разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК е приложима не само в съдебните производства, но и в изпълнителните, в какъвто смисъл е определение № 403/01.12.2008г. по ч.гр.д. № 1762/2008г. на ВКС, V ГО. Съгласно задължителните разяснения, дадени с т. 3 от ТР № 6/2012 год. по т.дело №6/2012 на ОСГТК на ВКС, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер.

По процесното изпълнително дело се претендира присъждане на адвокатско възнаграждение в общ размер на 450 лева. В конкретния случай се установява, че в рамките на изпълнителното производство вискателят е подал молба за образуване на изпълнителното производство, в която е бил посочен конкретен изпълнителен способ – запор върху налични суми и постъпващи по банкови сметки на длъжника, запор, опис и продажба на движими вещи в дома на длъжника и запор, опис и продажба на МПС, възбрана, опис и публична продан на недвижими имоти на длъжниците.

Жалбата срещу определянето на размера на адвокатското възнаграждение, заплатено от вискателя, което следва да се възложи в тежест на длъжника – 450.00 лева е частично основателна.

Вискателят е бил представляван от адвокат, ангажиран с договор за правна защита и съдействие от 20.12.2021г. за извършване на действия по образуване на изпълнително дело и по процесуално представителство, защита, съдействие и извършване на действия по изпълнението, за което е заплатила на адв.Евг. В. възнаграждение в размер на 450.00 лева. Длъжникът в изпълнителното производство на общо основание следва да понесе в своя тежест направените от вискателя разноски за адвокатско възнаграждение. В случая, освен оплаквания за недължимост въобще в разликата над 200 лева за образуване изпълнително

дело, се прави и възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което следва да се разгледа.

Съгласно чл.78 ал.5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от ЗА. Тази разпоредба се намира в гл. VIII „Такси и разноски“ от Част Първа „Общи правила“ от ГПК, поради което е приложима за всички уредени в ГПК производства в т.ч. и за изпълнителното производство, доколкото липсват специални разпоредби, които да дерогират приложението на уредените в ГПК общи правила. Уважаването на искането за намаляването на възнаграждението на адвокат, платено във връзка с воденето на изпълнителното производство, предполага възнаграждението да е съобразено с фактическата и правна сложност на делото, както и с правния интерес за защита на който е ползвана правната помощ на адвокат. При наличието на посочените предпоставки, възнаграждението може да бъде намалено до предвидения в Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер. В чл.10 т.1 и т.2 от Наредбата е предвидено, че минималният размер на адвокатското възнаграждение за образуване на изпълнително дело е 200.00 лева, а за водене на изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания - 1/2 от възнагражденията по чл.7 ал.2, който пък определя възнаграждението в размер според материалния интерес. В този смисъл е била нормата в действащата редакция към момента на сключването на договора за правна защита и съдействие и към момента на образуване на изпълнителното дело. В настоящия случай съдът счита, че освен за образуване изпълнително дело сумата 200 лева разноски по изпълнението се дължат на вискателя, тъй като няма данни длъжниците да са погасили задължението си по изпълнителния лист. В тази връзка доводът, че на 31.12.2021 година с пощенски запис е преведена сума на вискателя Ем. Н. 1350 лева от претендираните 1400 лева не е основание да се приеме недължимост направените разноски, тъй като ако е извършено твърдяното частично плащане, то е станало след образуване изпълнителното дело на 22.12.2021 година. Доколкото по образуваното изпълнително дело от страна на съдебния изпълнител са предприети действия - налагане на заповед, изискване на справки за имуществено състояние, за банкови и платежни сметки, насрочване на опис, то съдът намира, че в случая са приложими нормите, както на т.1, така и на т.2 от Наредбата. В случая, интересът е 1400 лева, т. е. адвокатското възнаграждение по т.2 се определя по реда на чл.7 ал.2 т.1 – 164 лева, представляващи половината от 328.00 лева.

Същевременно, съдът намира, че изпълнителното дело не се отличава, нито с фактическа, нито с правна сложност, с оглед развитието на производството, поради което заплатеното адвокатско възнаграждение от 250.00 лева, надхвърлящо минимума от 164.00 лева се явява прекомерно и следва да се намали до минималния размер.

По изложените съображения, жалбата срещу разноските по изпълнението се явява частично основателна по отношение на адвокатското възнаграждение в размер на 450 лева за извършване действия с цел удовлетворяване парично задължение на вискателя, което следва да се редуцира до сума в размер на 364.00 лева (200 за образуване изпълнително дело плюс 164 лева).

Искането на ответника по жалбата за присъждане на разноски следва да бъде оставено без уважение, с оглед спецификата на производството по обжалване на действията на съдебния изпълнител. Предмет на съдебен контрол е процесуалната законосъобразност на действията и актовете на органа по принудително изпълнение, поради което субект на отговорност за обезщетяване на причинените от тях вреди (в т. ч. разходи за обжалването им по реда на чл.435 от ГПК) е съдебният изпълнител, който обаче не е страна в съдебното производство по обжалване на действията и актовете му, поради което и общият ред за

присъждане на разноси, предвиден в чл.78 и чл.81 от ГПК в случая е неприложим.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №403 от 03.12.2021 година, постановено по гр.д.№434/2021 година по описа на Районен съд Смолян за 2021 година в частта, с която е отхвърлен предявеният от С. Р. Н. с ЕГН *****, с адрес гр.См., ул."Ч." №*, вх.*, ет.*, ап.* иск по чл.200 ал.1 от КТ да бъде осъдена Община Смолян представлявана от кмета Н. М. да заплати обезщетение за неимуществени вреди от трудова злополука, настъпила на 14.12.2020г. в разликата над сумата от 25 000 лв. до от 30 000 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 14.12.2020 година до окончателното изплащане на сумата и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА на основание чл.200 ал.1 от КТ ОБЩИНА СМОЛЯН, ЕИК BG000615118, представлявана от кмета Н. М. да заплати на С. Р. Н. с ЕГН *****, с адрес гр.Смолян, ул."Ч." №*, вх.*, ет.*, ап.* **ОЩЕ** сумата от 5 000(пет хиляди) лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от трудова злополука, настъпила на 14.12.2020г., ведно със законната лихва, считано от 14.12.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ОБЩИНА СМОЛЯН, ЕИК BG000615118, представлявана от кмета Николай Мелемов да заплати в полза на Смолянски окръжен съд държавна такса в размер на сумата 300(триста)лева.

ОСЪЖДА ОБЩИНА СМОЛЯН, ЕИК BG000615118, представлявана от кмета Н. М. да заплати на основание чл.38 ал.2 от ЗА на адв. Ив. Г.в от АК-Смолян адвокатско възнаграждение в размер на 830(осемстотин и тридесет) лева, от които 250лева за осъществяването от него процесуално представителство в производството пред районен съд, 580(петстотин осемдесет)лева за осъществяването от него процесуално представителство в производството пред окръжен съд, съобразно уважената част въззивната жалба.

ОСЪЖДА С. Р. Н. да заплати на ОБЩИНА СМОЛЯН разноси по водене на делото в размер на 110,00 лв., съобразно отхвърлената част от жалбата.

ПОТВЪРЖДАВА решение №403 от 03.12.2021 година, постановено по гр.д. №434/2021 година по описа на Районен съд Смолян за 2021 година В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните, при наличие основанията на чл.280 ал.1 и 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____